

ת"פ 14841/01/19 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סתיין וורקנך, הנאשם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14841-01-19 מדינת ישראל נ' וורקנך (עציר)
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
סתיין וורקנך (עציר) - הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד גססה

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**").

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 25.12.18 בשעה 12:30 לערך, הגיע הנאשם לסניף המוסד לביטוח לאומי ביבנה (להלן: "**הסניף**") לקבלת קצבה לה הוא זכאי. הפקידה מזל עזריאל (להלן: "**הפקידה**") הסבירה לנאשם, כי הקצבה תועבר לרשותו בחודש ינואר, אז החל הנאשם לצעוק, לקלל ולאיים עליה באומרו "אני אחתוך לך את הפרצוף".

בהמשך לכך, המאבטחת קורין אטיאס (להלן: "**המאבטחת**") אחזה בידו של הנאשם והובילה אותו מחוץ לסניף תוך שהנאשם ממשיך לגדף ואמר בפניה, כי יירצח את הפקידה ויראה לה מה זה.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה שהיה בסניף ופנה לפקידה, אך כפר באיומים שיוחסו לו.

דין והכרעה

3. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. נוכח כפירת הנאשם נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה נשמעו עדויותיהן של הפקידה מזל עזריאל והמאבטחת קורין אטיאס וכן הוגשו המוצגים ת/1 עד ת/7. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

5. **מזל עזריאל**, מסרה בעדותה בפניי, כי היא עובדת בקבלת קהל בסניף 37 שנה. במסגרת עבודתה בסניף הגיע הנאשם ושאל אותה מתי יקבל קצבה וזו השיבה לו שביום 12.1.19. הנאשם בתגובה התעצבן, הרים את הקול ואיים עליה. היא קראה למאבטחת, מאחר שחשה מאוימת לאור התנהלות הנאשם. הוא אמר שיחתוך לה את הפנים ואז המאבטחת נכנסה התערבה וטיפלה באירוע. המאבטחת הסבה את תשומת ליבה שנכנס לאולם קבלת הקהל הנאשם, שהיה מעורב באירוע שהתרחש שבוע לפני כן. המאבטחת באה לוודא איתה שזה אותו בחור אבל העדה לא זיהתה אותו בשלב זה. הוא התיישב באולם והעדה לא עשתה דבר בשלב זה. כאשר הגיע תורו, הנאשם ניגש אליה, היא בדקה את נתוניו והבינה שזה אותו בחור מהאירוע הקודם, הוא התנהל קצת מוזר, הייתה אי נוחות מצד שניהם ולכן קראה למאבטחת שעמדה בסמוך לשניים. זה היה לפני שהנאשם השמיע את האיום. המאבטחת הייתה בטווח קשר עין ולכן העדה לא נדרשה ללכת לקרוא לה.

הנאשם קיבל מקדמה בשיעור מחצית מהקצבה לה הוא זכאי, אך הוא רצה את היתרה ולכן התעצבן. העדה חזרה ואמרה שהנאשם אמר לה שיחתוך לה את הפנים.

בביקור שהיה שבוע לפני הנאשם התלהם ולכן הגישה כנגדו תלונה וביקשה שלא יגיע אליה לקבלת קהל. המקרה הקודם לא השפיע על ההתנהלות שלה באירוע הנוכחי. היא נתנה לנאשם שירות ארבע פעמים בעבר והפעם הוא רצה כסף ולכן התנהג כפי שהתנהג.

האמירה של הנאשם לחתוך לה את הפרצוף הלחיצה אותה. העדה לא יודעת למה המאבטחת לא מסרה בשיחה למוקד 100 על האיום על העדה אלא דברים אחרים.

לאחר התערבות המאבטחת הנאשם עזב את המקום. העדה לא זוכרת אם המאבטחת יצאה עם הנאשם.

העדה הכחישה שיש לה עניין לסבך את הנאשם והוסיפה שכלל אינה מכירה אותו למעט ביקוריו בסניף.

העדה לא מודעת למצבו הנפשי של הנאשם ואינה יודעת אם זה היה משנה את התנהלותה, מאחר שהיא מתנהלת באופן דומה כלפי כולם. העדה הכחישה שנלחצה מהנאשם ללא סיבה והוסיפה שהיא יודעת לעבוד עם קהל ויש לה ניסיון רב.

התשאול ומסירת עדותה היו בסניף.

היא חשה מפוחדת ונזקקה לליווי בצאתה לביתה.

מעדות העדה עלה, כי עם הזנת פרטי הנאשם וזיהויו כמי שהיה מעורב באירוע אך שבוע לפני כן הובילו אותה לרצות בנוכחות המאבטחת בעת מתן השירות לנאשם. יחד עם זאת, העדה לא עזבה את העמדה, לא סירבה לתת שירות לנאשם ולא טענה שנהג בה באלימות או איומים אלא לאחר שהשמיע את דברי האיום.

אמנם היו אי דיוקים קלים בדברי העדה לגבי השאלות האם המאבטחת היא שמזהה ראשונה את הנאשם או העדה או השלב בו קראה למאבטחת, אך העדה הבהירה את הדברים ולא מצאתי שאלה פוגמים בעדותה לגבי תוכן הדברים שהשמיע הנאשם, דברים שמקבלים חיזוק בעדות המאבטחת ואף הנאשם עצמו.

6. מעדות העדה מזל עזריאל במשטרה מיום 25.12.18 (ת/2) עלה כי לאחר שהזינה את פרטי הנאשם במחשב הבינה שמדובר באדם שמוכר לה מאירוע קודם, היא קראה למאבטחת שתהיה לצידה בעת מתן השירות לנאשם. היא מסרה לו שיקבל את הכסף ביום 13.1.19 ואז הוא החל להרים את קולו ואמר לה "אני אחתוך לך את הפרצוף" והמאבטחת טיפלה באירוע.

7. מדו"פ של השוטר **סאדק שמא** (ת/5) עלה שהמאבטחת מסרה לו טלפונית, כי הנאשם איים וכעת הוא מחוץ לסניף. בהגיעו לסניף שוחח עם הפקידה שמסרה לו, כי הנאשם איים עליה שיחתוך לה את הפרצוף. המאבטחת הוסיפה, כי שמעה את הנאשם בחוץ אומר "אני אזיין את כולכם ומי את בכלל". השוטר גבה מהשתיים עדות בסניף. הנאשם לא אותר בסביבה.

8. **קורין אטיאס**, מאבטחת בסניף מסרה, כי הגיעה לסניף כמחליפה ביום האירוע. הנאשם התפרע ולכן דיווחה על כך למשטרה. לפני שהחלה קבלת הקהל נאמר לה שיש בתיק אבטחה תמונה של בחור שהוגשה נגדו תלונה שבוע לפני ולכן אין להכניסו לסניף ויש לדווח עליו. בגלל עומס בעת קבלת הקהל ותמונה לא כל כך ברורה היא לא זיהתה את הנאשם ולכן הוא הוכנס. הנאשם המתין לתורו. גם הפקידה לא זיהתה אותו, רק כאשר העלתה את פרטיו הבינה שזה הנאשם אך בכל זאת היא נתנה לו שירות. הפקידה היא שזיהתה שמדובר בבחור שהיה מעורב באירוע שבוע לפני כן. לאחר רענון זכרון הוסיפה ששאלה את הפקידה אם זה הבחור מהאירוע הקודם אבל גם הפקידה לא זיהתה ורק לאחר שהעלתה את פרטיו במחשב הבינה שזה הוא.

מדובר בסניף קטן, היא הייתה במרחק ארבעה צעדים מהדלפק של הפקידה כאשר הנאשם איים עליה ולכן מיד תפסה לו ביד והוציאה אותו מהסניף, מבלי שזה התנגד. היא הלכה לכיוון הפקידה כאשר שמעה צעקות והפקידה קראה לה. היא שמעה את הנאשם מאיים שיחתוך לפקידה את הפנים ויהרוג את כולם, אף שלשוטר שמא (ת/5) מסרה תוכן איום שונה בחלקו, כמפורט לעיל.

העדה תפסה לנאשם ביד וביקשה ממנו לצאת, הוא לא התנגד, לא איים או קילל אותה. היא הודיעה לו שהיא מעכבת אותו כדי להזמין משטרה, הוא השתחרר מאחיזתה וברח. בהמשך הנאשם חזר לסניף, היא סגרה את הדלת

בפניו ולא נתנה לאיש להיכנס או לצאת עד הגעת השוטרים. היא והפקידה מסרו עדות בסניף.

העדה לא זוכרת מה אמר הנאשם אחרי שהוציאה אותו מהסניף, אולי שירצח את הפקידה. לאחר רענון זכרון מסרה שאמר שירצח את הפקידה ויראה לה מזה.

ככלל היא אמורה להיות בכניסה לסניף למעט במקרה שמצריך התערבות באירוע בתוך הסניף, כמו במקרה זה. כשהנאשם המתין בחוץ כדי להיכנס לסניף לא עשה רושם שהוא עצבני או עלול לעשות בעיות.

היא התקשרה למוקד 100 על רקע הדיווח משבוע לפני כן בעניינו של הנאשם. אם לא היה דיווח קודם הייתה שואלת את הפקידה אם היא רוצה להגיש תלונה. הפקידה היא שהגישה את התלונה. העדה מסרה למוקד 100 על מה שסיפרה בבית המשפט. הוטח בה שלא סיפרה על האיומים בשיחה למוקד 100 והשיבה "**למה שאציין זאת בטלפון**" (עמ' 19 שורה 30). היא ביקשה שישלחו ניידת, כי יש אירוע שמצריך טיפול משטרתי. מניסיונה בסניף רמלה לא מוסרים בטלפון את הדיווח על האירוע עצמו אלא במפגש עם השוטר.

היא ניהלה את האירוע לבד ולכן לא ראתה חשיבות למסור למוקד 100 כל מה שאמר הנאשם באירוע, הדגש שלה היה על הגעת שוטר למקום, אז תדווח על כל האירוע. היא חשבה שהשוטרים יגיעו ויתנהלו מול הפקידה והיא מצידה תכתוב דוח אירוע בלבד. היא לא רגילה שגובים ממנה עדות על אירוע בסניף.

הוטח בה שגם בתשאול מסרה את הדברים שמסרה למוקד ולא כפי שפירטה בעדותה בפניי והסבירה, כי רשמה דוח אירוע מפורט וזה הוכנס לתיק האבטחה, וכי היא אף ביקשה מהתובע ומבית המשפט לקבלו לקראת מתן עדותה בבית המשפט. יוער בהקשר זה, כי המסמך לא היה בחומר החקירה, אך הומצא לצדדים עד למועד עדותו של הנאשם ואיש מהצדדים לא ביקש להגישו.

9. אין מחלוקת, כי בשיחה למוקד 100, ת/3, המאבטחת לא מסרה על תוכן האיומים כאמור בכתב האישום.

בפרטי האירוע בדו"פ ת/5 ו-ב ת/6 דוח אירועים מלא של משלט מרכז נרשם, כי המאבטחת מדווחת על בחור שאיים על פקידה בסניף באומרו "אני אציין אותך" והשתולל במקום.

10. **הנאשם** העיד, כי הגיע לסניף לבקש את הכסף שמגיע לו והפקידה לא נתנה לו הסבר לכמה כסף הוא זכאי. הוא הכחיש את גרסת הפקידה לפיה נתנה לו הסבר מה הסכום שיקבל ומתי.

הפקידה לא הסבירה לו אף פעם למה הוא לא מקבל מה שמגיע לו, סך של 3,200 ₪, בעוד הסכום שאמרה לו הוא 1,600 ₪ אך זה לא הגיוני והיא לא טרחה להסביר את הפער. כאשר שאל לפרש העניין היא קראה למאבטחת שביקשה ממנו להפסיק ולצאת והוא הלך משם. אין לו היכרות מוקדמת עם המאבטחת. היא לא תפסה אותו אלא הזמינה משטרה והוא הלך משם לביתו. הוא לא יודע למה הפקידה קראה למאבטחת ולמה הוציאו אותו מהסניף.

לדבריו, הוא חיכה בתור כמו כולם ואינו יודע למה הפקידה הגישה נגדו תלונה. הנאשם הודה שהיה עצבני באותו היום, כי הפקידה לא נתנה לו יחס ואף אמרה לו לנסוע לסניף ברחובות. מאחר שהוא תושב יבנה הוא סירב לנסוע לסניף רחובות. לדבריו, גם כשלא רצה לפנות אל הפקידה היו מעבירים אותו לטיפול.

הנאשם אישר שהפקידה אמרה לו שיוכל לקבל את יתרת הקצבה ביום 13.1.19 בעוד שהוא הגיע לסניף ביום 25.12.18. לטענתו, הוא לא כעס על כך שהיה צריך לחכות שהכסף יופקד בחשבון.

כשהוטחו בו האיומים כפי שנמסרו על ידי הפקידה השיב **"לא זוכר דבר כזה"** (עמ' 28 שורה 15). על האיומים מפי המאבטחת מסר **"מה?? מה פתאום. לא זכור לי בכלל דבר כזה...."** (עמ' 28 שורה 18). בהמשך שלל האפשרות שהשמיע איומים על הפקידה.

הוא הכחיש את דבריו במשטרה, שאולי כן אמר את דברי האיום שיוחסו לו (עמ' 28 שורות 32-33).

כשהוטח בו שבחקירתו אישר שאמר את הדברים והסברו היה שהדברים נאמרו **"סתם"** (שורה 13 ב- ת/1) השיב שכלל לא אמר את הדברים, וכי הדבר לא זכור לו (עמ' 30 שורות 17-20). כשנשאל אם החוקר רשם את הדברים על דעת עצמו השיב **"לא יודע"** (עמ' 30 שורות 21-22). לגבי שורה 15 בהודעתו ב-ת/1 בה מסר שלא התכוון לאיים באומרו את הדברים שיוחסו לו השיב **"לא זוכר. לא אמרתי...."** (עמ' 30 שורות 23-25). הנאשם שב וטען שהיה עצבני אך לא אמר את הדברים. לאחר שהוצגה לו הודעתו, ת/1, מסר שאינו יודע לומר אם זו חתימתו, סירב למסור חתימה לדוגמא, אך בהמשך התרצה ומסר דוגמא של חתימתו ואף אישר שהוא חושב שזו חתימתו על גבי ההודעה, ת/1.

הנאשם שב וטען שהפקידה לא הסבירה לו שיש שינוי בסכום המגיע לו, היא לא התייחסה אליו יפה וקראה למאבטחת. כשנשאל האם הפקידה והמאבטחת משקרות השיב **"לא זוכר באותו יום הייתי עצבני לא אומר שלא. לא איימתי עליה בכלל"** (עמ' 30 שורות 10-12).

הנאשם הכחיש את האמור במזכר ת/4 לפיו בעת שהשוטר הגיע לביתו של הנאשם, האחרון היה נראה כעוס.

11. בחקירתו מיום 25.12.18 (ת/1) מסר הנאשם, כי הפקידה לא הסבירה לו את הדברים בכל פעם שפנה אליה, אלא נהגה להתווכח איתו ואז לקרוא לאבטחה. כאשר הוטח בו שהפקידה והמאבטחת שמעו איומים מפיו השיב **"איזה איומים סתם זרקתי את זה, זה לא איומים בכלל"** (שורה 13). כשנשאל מה הדברים שאמר השיב **"לא זוכר זה היה ברגע של עצבים, גם לא התכוונתי לזה בכלל"** (שורה 15). הנאשם הודה שהתעצבן, צעק והלך מהמקום מאחר שהפקידה לא סייעה לו.

12. מדו"פ של השוטר משולם ערן (ת/4) עלה שבעת שהגיע לבית הנאשם לעכבו **"זה היה כעוס ואמר כי הוא אזרח ומגיע לו תשלום ולא נתנו לו"**.

13. אמנם יש אי דיוקים קלים בעדות הפקידה, כאמור לעיל, אך עצם אמירת האיומים נתמכת הן בעדות המאבטחת והן בעדות הנאשם עצמו.

הפקידה קראה למאבטחת עוד בטרם השמיע הנאשם את האיומים. יחד עם זאת, היא עשתה כן לאחר שהזינה את

פרטיו האישיים של הנאשם והבינה שמדובר בבחור שכנגדו הגישה תלונה שבוע לפני כן ובעקבות כך אף ביקשה שלא יגיע לסניף. המאבטחת אישרה, כי תמונתו הוצבה בכניסה אך בשל עומס עבודה ותמונה לא ברורה לא זיהתה אותו טרם כניסתו לסניף. בנסיבות אלה, ניתן להספיק, כי העובדה שהפקידה קראה למאבטחת היא כדי לקבל מענה במקרה של אירוע חריג, לאור אירוע משבוע קודם ולא בשל פחדים מוגזמים מבעוד מועד מצד הפקידה. המאבטחת לא התערבה באירוע אלא בשלב שבו שמעה צעקות ובהמשך איומים מפי הנאשם.

אף אם אקבל טענת ההגנה, כי הפקידה חשה מאוימת כבר עם הזנת פרטי הנאשם במחשב, הרי שהדבר לא סותר את העובדה שהנאשם איים עליה לנוכח חוסר שביעות רצונו מהתשובות שניתנו לו, איומים שאושרו במידה מסוימת על ידי הנאשם בחקירתו במשטרה ונתמכים גם בעדות המאבטחת.

14. הדוח שרשמה המאבטחת בסמוך לאירוע לא הוגש.

אמנם יש לתהות על דברי המאבטחת, כי בשיחה למוקד 100 הדגש הוא על הבקשה להגעת שוטר לסניף ולא לפירוט של הדברים בגינם הוזמנה המשטרה. יחד עם זאת, כבר בשיחה הטלפונית מסרה לשוטר שמא (ת/5), כי הנאשם איים על אחת הפקידות. הפרקטיקה שהוצגה על ידי העדה, שלא למסור בשיחה למוקד 100 את עיקרי התלונה היא פסולה, אך קיבלתי הסבריה שהדברים נעשו בשל נוהל עבודה שגוי. על בסיס הדברים שמסרה טלפונית ב-ת/5 ובהמשך בהודעה שנגבתה ממנה שוכנעתי, כי העידה על הדברים ששמעה מפי הנאשם, לפגוע בפקידה.

15. גרסתו של הנאשם בחקירתו במשטרה אישרה את אמירת הדברים והוא הסביר שלא התכוון לאיים. בעדותו בפני גרסתו הייתה לא אחידה. לעתים מסר שאינו זוכר אמירת הדברים ולעתים הכחיש הדברים בצורה מפורשת, מבלי שסיפק גרסה המניחה את הדעת לפער בין גרסתו במשטרה, ת/1, להכחשתו את האיומים בעדותו בפני.

הנאשם הודה שכעס על השירות הלקוי שניתן לו על ידי הפקידה. הוא אף אישר שמסרה לו את המועד בו יופקד הכסף בחשבון, 13.1.19 כאשר הביקור בסניף מתקיים ביום 25.12.18. הנאשם דרש את קבלת הכסף באופן מיידי מבלי שיצטרף להמתין עד ליום 13.1.19, דבר שהפקידה לא יכלה להיענות לו.

16. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת, כי הוכח שהנאשם אמר לפקידה שיחתוך לה את הפרצוף ולאחר מכן, במהלך הרחקתו על ידי המאבטחת, אמר שיירצח את הפקידה.

17. ב"כ הנאשם טענה, כי אף אם יקבע שהנאשם אמר את הדברים, יש לזכותו משלא מתקיים היסוד הנפשי של "במטרה...." ובתמיכה לכך הפנתה לת"פ 17821-05-18 **מדינת ישראל נגד לוי** (17.3.19), ת"פ 48521-10-17 **מדינת ישראל נגד חנן** (5.12.18) ות"פ 21907-12-15 **מדינת ישראל נגד אזולאי** (21.11.16).

18. סעיף 192 לחוק קובע כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

19. בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.89) (פסקה 8), נקבעו שני מבחנים על מנת להבחין בין איום לאזהרה.

הראשון, **מבחן השליטה**, האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע.

השני, **מבחן המהות**, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו?

בבחינה האם מעשה מהווה איום אם לאו "**... אין לבחון את יסוד "האיום", הוא היסוד הפיסי לפי סעיף 192, לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם שכלפיו הופנה האיום...**" אלא במבחנים אובייקטיביים "**... הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה**" (פסקה 7). (ראו גם ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (06.04.11)).

20. ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, (4.1.06), (פסקה 41), נקבע "**... כאמור, השאלה אם התנהגות מסוימת או מעשה כלשהו הם בגדר איום אסור נבחנת מנקודת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בנסיבותיו של המאיום...**"

אשר ליסוד הנפשי נקבע בפסק דין זה, כי **"ניתן אפוא לסכם ולקבוע כי על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפיות. בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום - הוא המאיום - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין"** (פסקה 40).

21. בע"פ 6368/09 **מתן זקן נ' מדינת ישראל** (12.07.10), (פסקה 7) נקבעו שלושה מבחנים עזר לסיווג אמירה כאיום:

"... לצד מבחן השליטה ומבחן המהות שהובאו לעיל ניתן להציע מבחן אחר, אשר לטעמי יסייע במלאכת ההכרעה בתיק זה - מבחן ההקשר. **על פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר.** מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה... מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. **מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים - מה, מי ומדוע - על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים"**.

22. עיון במקבץ הפסיקה מלמד, כי איום לפגיעה בגוף, בנפש, בשמו הטוב של אדם או הקנטה כשהם

מלווים ביסוד הנפשי של כוונה להפחיד או להקניט, יגבשו את עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק.

בעניינו, לא מדובר בהתבטאות הניתנת למספר פרשנויות, שאחת מהן היא הנטענת על ידי הנאשם, כזו שאינה מגבשת את עבירת האיומים. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל גרסת הנאשם, כי הדברים שנאמרו על ידו נאמרו "סתם" ולא כללו כוונה להניע את הפקידה לפעול כפי רצונו.

בהקשר זה יצוין, כי בפסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ הנאשם, הצליחו הנאשמים להראות, כי הדברים נאמרו בהקשר מסוים שאין בו דווקא להוות איומים ולכן זוכו מעבירת איומים. לא כך כאמור בעניינו של הנאשם שבפניו, הנאשם לא מסר גרסה מסודרת ממנה ניתן ללמוד, כי הדברים שנאמרו, חרף התוכן המאיים שלהם, אינם מגבשים יסוד נפשי מסוג מטרה להפחיד או להקניט. ההקשר בו נאמרו הדברים הוא רצונו של הנאשם לקבל את הכספים במועד מוקדם, הנאשם כעס וניסה להניע את הפקידה לפעול כפי מבוקשו.

יפים לעניין זה קביעות בית המשפט בע"פ 4210/09 לירן נ' מדינת ישראל (25.11.09), פסקה 7):

"... מהצד האחר, בל נשכח כי החומרה הגלומה בעבירת האיום על פי תכליתה היא רצונו של האחד לשלול את הבחירה החופשית של הזולת על ידי איום בפגיעה בו שלא כדין... לדעתי, יש לאמץ את הגישה לפיה כוונה לפגוע באופן כזה בחירותו של הזולת מהווה גם פגיעה באוטונומיה שלו. זהו רובד מרכזי בחומרת המעשה".

23. ב"כ הנאשם טענה, כי הנאשם חש תסכול לנוכח התנהלות הפקידה, כי לא קיבל הסברים ולא יחס הוגן, כאשר מדובר בנאשם שצריך להסביר לו שוב ושוב את הדברים. מקובל עלי, כי הרושם מהנאשם הוא שהוא בחור שנתנוי דלים והוא נזקק להבהרה מדי פעם, כי הדברים לא היו ברורים לו דיים. אלא שבכך אין לשנות מרצונו ומטרתו של הנאשם לקבל מענה מהפקידה, דהיינו- הפקדת הקצבה במועד מוקדם יותר מיום 13.1.19, לרבות בדרך של איומים.

24. נוכח כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אמר את הדברים המפורטים בכתב האישום, אלה מהווים איומים ונעשו במטרה להפחיד, להקניט או להניע את הפקידה לפעול כפי רצונו של הנאשם. לא עלה בידי הנאשם לעורר ספק בראיות המאשימה או להצביע על קיומה של הגנה בגינה לא יורשע, ועל כן אני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.